

– Добре ли сте? Ранена ли сте?- попита мъжът.

– Нее, не съм. Добре съм, но той ме следеше. Едва не ме удуши и ме блъсна на земята. После просто се изпари. Изведнъж изчезна! Беше ужасно! Мислех, че ще ме убие!

– Не може просто да е изчезнал. Вероятно непрогледната мъгла Ви е попречила да видите накъде е избягал - каза мъжът от бензиностанцията. – Хайде успокойте се! Всичко свърши. Нека влезем вътре! Ще Ви направя нещо топло за пиене.

Таня го послуша. Тя отпиваше бавно от топлото кафе и му разказваше подробности за случилото се, търсейки логично обяснение .

– Ако беше видял лицето му. Не съм виждала по-грозно от неговото. Беше някакъв изрод, сякаш дори не беше човек!

– Мисля, че трябва да се обадите в полицията и то веднага!

– Не! В никакъв случай! - отсече категорично младата жена

Тя имаше своето криминално минало, от което бягаше. Работеше в един нощен клуб като еротична танцьорка и предлагаше допълнителни услуги срещу заплащане. Но това не беше най-лошото. Преди време,

попаднала в лоша компания, започна да взема наркотици и бързо се пристрасти.

Веднъж, когато вече беше стигнала дъното, младата жена извърши нещо много лошо. В желанието си да си набави поредната доза, тя бе отнела живота на едно невинно момче. Таня беше успяла да се измъкне от правосъдието, но от тогава всячески избягваше контакти с полицията.

– Обещай ми, че няма да кажеш нищо на никого! Все едно не се е случвало и никога не си ме виждал! - каза тя на човека, който ѝ бе помогнал .

– Добре! Но мисля, че грешите. Този тип със сигурност е опасен. Вероятно пак ще Ви нападне, а може и на други жени да навреди. Мястото му е в затвора!

– Не ме интересува! Никаква полиция! А и виж ме! Аз съм стриптийзьорка и момиче на повикване - той вече се бе досетил, виждайки предизвикателното ѝ облекло. – Дори няма да ме вземат на сериозно. Не им пука за такива като мен.

През следващите дни животът на Таня продължи по обичайния за нея начин. Вечерите ѝ минаваха в танци в клуба и срещи с клиенти, но една нощ отново ѝ се случи нещо притеснително.

Събуди се внезапно посред нощ и не можеше да помръдне. Изпитваше усещане

за нечие присъствие. Сякаш някой я наблюдаваше. Дори усети, че леглото ѝ се бе увело леко на една страна, все едно някой седеше там и тя можеше да почувства дъхата му.

Когато отвори очи успя да различи тъмен прегърбен силует, същия като онази нощ. Ледени тръпки преминаха през цялото ѝ тяло. Чувстваше нобяснима тежест и трудно контролираше дишането си. Беше много уплашена. Лежеше неподвижно и се молеше това ужасно усещане да премине. Искаше ѝ се всичко да бе сън и да се събуди, но знаше, че е истинско.

Това продължи няколко минути, които ѝ се сториха като цяла вечност. После изведнъж се почувства свободна. Пое си дълбоко въздух с чувство на лекота и облекчение. Веднага раздвижи крайниците си и светна нощната лампа. В стаята нямаше никой. Който, или каквото и да беше това, вече си беше отишло.

На нощното шкафче обаче, Таня намери доказателство, че наистина някой е бил в стаята ѝ. Там имаше намачкана бележка, на която с разкривен почерк пишеше: ” Не можеш да се измъкнеш! Често ще те виждаш до деня на разплатата!”.

Младата жена настръхна ужасена. Кой ѝ причиняваше това? - питаше се тя. Вярно

е, че имаше доста недоброжелатели и хора, на които дължеше пари, но тук не ставаше въпрос за това. Тя знаеше, че те биха действали открито, а не със стряскащи бележки, появявайки се в тъмното.

Все по-често не можеше да спи нощем. Беше неспокойна. Намираще вещите си на необичайни места из квартирата си и имаше чувството, че някой я наблюдава. Това се отразяваше и на работата ѝ. Шефът ѝ беше недоволен от нея и не ѝ плащаше както преди. Спестяванията ѝ драстично намаляваха.

Една вечер както релаксираше във ваната си, тя чу поскърцването на стария паркет в хола и ясно долови нечии стъпки. Някой се приближаваше към банята.

Младата жена бързо се опита да излезе от там, когато видя сянка зад завесата. Една голяма ръка с мръсни криви пръсти и черни нокти се подаваше зад нея. Таня изкрещя, когато тъмната фигура бутна завесата и влезе при нея. Блъсна я във ваната. Притискаше главата ѝ под водата и едва не я удави.

Жената разпозна същото уродливо лице със зловеща усмивка от онази нощ. Смееше се с пискливия си глас.

Тя се съпротивляваше, но неуспешно. Силите вече я напускаха и малко преди да се

удади, грозното създание я пусна, казвайки й, че часът на разплатата наближава и отново просто изчезна, сякаш потъна в нищото.

Таня бе може би последният човек, който при нормални обстоятелства, би повярвал в съществуването на някакви свръхестествени сили. Но сега след последната случка, при която едва не изгуби живота си, тя вече беше убедена, че си има работа с нещо друго. И то определено не беше човешко същество.

Силно притеснена, тя реши да сподели за случващото й се с Ванеса - единствената й приятелка измежду колежките.

Помоли я да й гостува за известно време. Като чу разказа момичето първоначално не повярва. Беше убедена, че приятелката й отново е започнала да употребява наркотици и губи представа за реалност и измислица. Но, когато самата тя стана свидетел на нещо плашещо в дома й късно през нощта, повярва на всяка нейна дума.

– Трябва да смениш квартирата! Незабавно се махни от тук! - посъветва я Ванеса.

– Ти не разбираш. Това няма да промени нещата. То ще ме следва, където и да ида. А

и вече нямам почти никакви пари. Къде бих могла да отида?

– Ще ти дам малко от моите спестявания, но мисля, че трябва да се срещнеш с един човек. Жената е позната на моя приятелка и от нея знам, че е учителка по пиано, но също така изследва и разни паранормални явления. Можела да се свързва и да общува с разни същества от друго място. Има опит с подобни неща. Може би тя ще знае как да ти помогне. Утре ще се опитам да те свържа с нея - каза Ванеса преди да си замине.

Таня прие предложението на приятелката си, въпреки че гледаше скептично на него. В момента тя изпитваше отчаяна нужда да посегне към наркотиците. Смяташе, че само те могат да я успокоят и избавят от положението, в което се намираше. Затова реши да се види с Боби - нейния бивш приятел, който преди беше и нейн дилър.

– Охоо, виж ти кой се е сетил за стария си приятел! Все до мен опираш накрая. Изглеждаш ужасно! Говори се, че те преследват призраци! -изхили се подигравателно той.

– Моля те! Не очаквам да ме разбереш, но наистина нещо се опитва да ме убие...Повече не издържам! Ще направя